

Errants del mar.

La denominació de *cnidarios* és tota una presentació dels animals a qui s'aplica. Significa *ortigues*.

Res fa intuir eixa fuetada insípida; però la veritat és que els sinuosos tentacles del ceriant prodiguen descàrregues elèctriques; així paralitzen les preses que li serviran d'aliment.

No obstant això, davant d'una gran amenaça, este pòlip sèssil es refugia dins de la columna, que ho fixa al substrat. Inclús pot abandonar-la, i allà on arribe haurà de fabricar una nova.

En realitat, no tots els cnidarios piquen. En este grup hi ha animals de diversos orígens filogenètics. El que tenen tots en comuns són algunes característiques morfològiques. Una de les més conspícues és la simetria radial. A més, molts d'ells són, almenys en alguna fase del seu cicle vital, pòlips.

Els tentacles també són un dels caràcters habituals dels cnidarios. En els corals i les gorgònies quasi pareixen pètals de clavellines, encara que quan els pòlips estan tancats, les colònies tenen un aspecte petri, inert.

Però, de sobte, s'obrin i es tanquen com a diminutes estrelles titil·lants. Espasmes de vida; com a dits que polsaren les cordes d'una guitarra d'aigua. Executants d'una simfonia perfeccionada per l'evolució i en la que també interpreten la seua melodia les partícules i el plàncton que els serviran d'aliment.

Huit tentacles indiquen una filiació inequívoca: octacoralarios, cnidarios antozous; en la seua identitat està no deixar mai de ser pòlips.

Al contrari, els cnidarios escifozoos escapen de la immobilitat. Les meduses són vagabundes. Unes vegades a mercé dels corrents; altres, ames del seu destí, a què es dirigixen amb moviments convulsos però precisos de la potent musculatura que configura la umbrela.

L'acàlef luminiscent sol tindre un color rosat, com de ballarina innocent, que dissimula la descàrrega que soltarà al menor fregament dels tentacles; en ells, els cnidoblastos —sensibles a la pressió, s'activen pel fregament amb un altre organisme—; llavors es dispara un dard carregat de substàncies urticants. Si l'animal que ha desencadenat l'atac és xicotet, quedarà paralitzat i la medusa cobrarà la seua peça; si és gran, l'acàlef s'haurà defés d'un predador i, potser li done temps a fugir.

Eixes sacsades elèctriques que formen part de la seua naturalesa els han favorit a les meduses els noms de *meduses*, també *malaguas*.

I hi ha qui les flama *aguavivas*, i encara, llàgrimes *de mar*.

Potser les llàgrimes siguen el més paregut a estos animals, ja que el 95% de la seua matèria és aigua salada; i a pesar d'eixa simplicitat, són un malbaratament de formes i colors, unes vegades dolces i altres estridents.

Els peixos que naden enredats en els tentacles netegen incansables les restes; a canvi, avancen segurs entre les tremolors aspres de la medusa, sòlida fortalesa marina, a pesar de la fragilitat de la seua naturalesa aquosa.

El mar està ple d'erçons, va escriure Gómez de la Serna: devia d'estar mirant una medusa.

Però també suggerixen belles danses; moviments rítmics i suaus voletejos de la umbrela. Una sensació que es revela falsa quan en eixams s'acosten a les platges, eixe territori que els humans creuen seu.

Les meduses, alienes a altres voluntats, continuen deambulant pel mar: el seu lloc i la matèria de què estan fetes. Sense aigua i sal són una gelatina que s'escorre entre els dits i s'evapora. Però mentres romanguen en l'aigua, vagaran errants, tremoloses, etèries i urticants. Així són les llàgrimes quan estan fetes de mar.